

A Győri Ítéltábla dr. Gálfi Marianna ügyvéd által képviselt **felperes neve** felperesnek, dr. Dancs Gergely ügyvéd által képviselt **alperes neve** alperes ellen **szerződés érvénytelenségének megállapítása és járulékai** iránt indított perében, a Székesfehérvári Törvényszék 2020. év március hó 9. napján meghozott 15.P.20.323/2019/5. számú ítéletével szemben a felperes által 6. sorszámmal előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

Í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbeezett rendelkezését helyben hagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg az alperesnek 127.000,- (azaz százhuszonhétezer) forint másodfokú perkiöltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes, mint adós és az alperes, mint hitelező között 2007. november 23-án két kölcsönszerződés jött létre.

Az ingatlan-jelzálogjoggal biztosított OTP Világhitel elnevezésű, ... ügyletazonosítójú lakáshitel-kölcsönszerződéssel a székesfehérvári 159/A/1 hrsz-ú ingatlan felújításának finanszírozására az alperes 11.120.000,- Ft deviza alapú, japán jénben nyilvántartott kölcsönt folyósított 288 hónap futamidőre a felperesnek.

A szerződés II. pontja szerint az induló THM 4,11 %, az ügyleti kamat induló értéke 1,75 %, a kezelési költség 2,04 %.

A III.2. pont rögzíti, hogy a szerződés aláírásának napján a törlesztőrészlet összege a bank által 2007. október 15. napján alkalmazott deviza eladási árfolyam figyelembevételével 22.317,- japán jénnek megfelelő 35.350,- Ft.

Az ingatlan-jelzálogjoggal biztosított OTP Világhitel megnevezésű, ... ügyletazonosítójú, jelzálog típusú hitel-kölcsönszerződéssel az alperes további 11.000.000,- Ft összegű, japán jénben nyilvántartott kölcsönt nyújtott a felperesnek ugyancsak 288 hónap futamidőre.

E szerződés II. pontja szerint az induló teljes hiteldíjmutató 5,19 %, az induló ügyleti kamat 2,75 %,

a kezelési költség 2,04 %. A III.2. pontja alapján a szerződés aláírásának napján a törlesztőrészlet összege a bank által 2007. november 21. napján alkalmazott devizaeladási árfolyam figyelembevételével 44.773,- japán jennek megfelelő 70.920,- Ft.

Mindkét szerződés V.4. pontja rögzíti, hogy az adós a szerződés aláírásával tudomásul veszi, hogy a forint/devizaárfolyam piaci mozgásából adódóan felmerül a veszteség kockázata. E pontban a felperes kijelentette, hogy tudomása van arról, hogy a szerződés futamideje alatt a folyósítás napján érvényes, a bank által alkalmazott forint devizaárfolyamhoz képest a forint árfolyamának gyengülése esetén a devizában megállapított törlesztőrészletek forintban megfizetendő ellenértéke akár jelentős mértékben is emelkedhet. Tudomásul vette, hogy ezen kockázat vagyoni kihatásait teljes mértékben ő viseli. Azt is kijelentette, hogy az árfolyamkockázatból adódó veszteség lehetőségét gondos megfontolás tárgyává tette, és fizetőképességének megfelelően mérlegelt.

A szerződéskötést megelőzően, 2007. október 19. napján az alperes írásban is feltárta a szerződésben rejlő kockázatot.

A kockázatteltáró nyilatkozat szerint a felperes tudomásul vette, hogy az alperes a forintban igényelt, de devizában nyilvántartott lakás- és jelzálog típusú kölcsön összegét forintban folyósítja. A folyósított összeg a folyósítás napján érvényes, a bank által alkalmazott devizavételi árfolyamon kerül kiszámításra. A kölcsön törlesztése forintban történik, az egyes törlesztőrészletek forint összege a bank által alkalmazott, az esedékesség napját megelőző napon érvényes devizaeladási árfolyam alapján kerül meghatározásra.

A kockázatteltáró nyilatkozat rögzíti, hogy a kölcsönszerződésben rögzített deviza árfolyama napról-napra változik (euró esetében meghatározott ± 15 %-os sávban, svájci frank és japán jen esetében pedig bármilyen irányban és bármilyen mértékben), ezért az esedékesség napján megfizetendő törlesztőrészlet forint összege előre nem megállapítható. Amennyiben a folyósítás napján érvényes árfolyamhoz képest a forint árfolyama gyengül, a devizában megállapított törlesztőrészletek forintban megfizetendő ellenértéke akár jelentős mértékben is emelkedhet.

Az alperes külön felhívta a figyelmet arra, hogy a japán jen árfolyamingadozása jelentős mértékű, ami szélsőséges esetben azt eredményezheti, hogy a kölcsön-tőketartozása a folyamatos törlesztés ellenére is az eredetileg folyósított összeg fölé kerülhet.

A felperest arra is figyelmeztette, hogy a Világ lakás- és jelzálog típusú hitelek esetében, amennyiben az árfolyamváltozások vagy bármilyen egyéb ok következtében a fennálló kölcsöntartozás és a bejegyzett jelzálogjog összegének egymáshoz viszonyított aránya meghaladja a 86 %-ot, köteles pótfedezet bevonásáról gondoskodni, vagy a felszólításban megjelölt olyan mértékű előtörlesztést teljesíteni, amely alapján a kölcsöntartozás/bejegyzett jelzálog összeg aránya 86 % alá csökken.

A felperes kijelentette, hogy a fentiekre figyelemmel a devizában nyilvántartott kölcsön folyósítását úgy kéri, hogy az árfolyamváltozásokból eredő kockázat jellegét megértette, a felmerülő kockázatot viseli és az alperessel szemben az általa alkalmazott deviza vételi és eladási árfolyamok változásának kockázatából eredően igényt nem érvényesít.

A felperes a kockázatteltáró nyilatkozatot aláírta.

Az alperes elvégezte a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvényben rögzített elszámolás szabályairól és egyes egyéb rendelkezésekről szóló 2014. évi XL. törvény

<<https://net.jogtar.hu/jogszabaly?docid=A1400040.TV&txtreferer=A0000250.KOR>> (DH2 tv.)

szerinti elszámolást, és a tisztességtelenül felszámított összegeket elszámolta a szerződésekből fennálló tartozásra.

Az elszámolások felülvizsgáltkak minősülnek.

A felperes módosított keresetében elsődlegesen mindkét kölcsönszerződés érvénytelenségének megállapítását és a szerződések hatályossá nyilvánítását kérte oly módon, hogy a bíróság a fennálló tartozását a lakáshitel kölcsönszerződésből 4.739.325,-F-ban, a jelzálog típusú kölcsönszerződésből pedig 4.556.621,-Ft-ban határozza meg.

Másodlagos kereseti kérelme a szerződések részleges érvénytelenségének megállapítására irányult.

Elsődleges keresetét azzal indokolta, hogy az árfolyamkockázatról nem kapott megfelelő tájékoztatást, ezért az annak viselésére vonatkozó szerződéses rendelkezések a Kúria 2/2014. PJE határozata, a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (rHpt.) 203. § (6)-(7) bekezdése, valamint az Európai Unió Bíróságának (EuB) C-26/13., C-483/16. és C-51/17. számú ítéletei alapján tisztességtelenek, és ez az egész szerződés semmisségét eredményezi. Az rHpt. 203. §-ába ütközés miatt a szerződéseket a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. tv. (rPtk.) 200. § (2) bekezdése miatt - mint jogszabályba ütköző szerződések - is semmisnek ítélte.

Arra is hivatkozott, hogy a szerződés THM-re vonatkozó rendelkezései nem felelnek meg az rHpt. 213. § (1) bekezdésének b) és d) pontjainak, és ez szintén az egész szerződés semmisségét okozza.

Másodlagos keresetével az rHpt. egyes §-aiba ütközés miatt az rPtk. 200. § (2) bekezdése alapján jogszabályba ütközésre, és az rPtk. 209. és 209/A§-ai alapján tisztességtelenségre hivatkozással támadta a szerződések vételi és eladási árfolyamra vonatkozó, az ügyleti kamat és a kezelési költség egyoldalú módosításának lehetőségét megteremtő, a kezelési költség devizában történő elszámolására és az alperes azonnali hatályú felmondására lehetőséget biztosító rendelkezéseit, és sérelmezte, hogy a szerződések nem biztosítják számára az azonnali hatályú felmondás jogát az alperes egyoldalú szerződésmódosítása esetére.

Arra is hivatkozott, hogy a szerződéseknek nem vált részévé az alperes üzletszabályzata.

Az alperes az ellenkérelmében a keresetek elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 590.290,- Ft perköltséget. Megállapította, hogy a feljegyzett 557.800,- Ft illetéket az állam viseli.

Az árfolyamrésre és a kamatot, költségeket érintő egyoldalú szerződésmódosításra vonatkozó kikötések tisztességtelenségére vonatkozó kereseteket nem bírálta el érdemben arra hivatkozással, hogy a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről

<<https://net.jogtar.hu/jogszabaly?docid=a1400038.tv>> szóló 2014. évi XXXVIII. törvény (DH1 tv.) ezeknek a kikötéseknek az érvénytelenségét már megállapította, és az alperesnek közérdekű perben hozott döntés eredményeként kötelezettsége volt a felperessel történő elszámolás, amit elvégzett.

Kifejtette, hogy a DH1 tv. szerint a pénzintézet már nem élhet az egyoldalú felmondás jogával sem, és a szerződést korábban nem is mondta fel, ezért nem áll fenn a felperes a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (rPp.) 123. §-a szerinti jogvédelmi szükséghelyzete, így a szerződés azonnali hatályú felmondásra vonatkozó V/1. pont érvénytelenségének megállapítását sem kérheti.

Megállapította, hogy a szerződés az rPtk. 525. §-ában foglaltakkal összhangban határozza meg a felmondás eseteit, és nem zárja ki a felperes azon jogát, hogy a szerződés III.2. pontjában foglaltak

szerint a szerződést végtörlesztés útján megszüntesse.

A THM-el kapcsolatban rámutatott arra, hogy az az rHpt. 213. § (1) bekezdésének b) pontja szerinti módon szerepel a szerződésben, és az alperes azt a 41/1997. (III.5.) Korm. rendelet 5. számú mellékletében foglaltak szerint határozta meg. Azt is megállapította, hogy a szerződés részévé vált az üzletszabályzat, és annak III.1. pontja szerint a THM nem tartalmazza az ügylet árfolyam- és kamatkockázatát.

Kitért az egyes díjtételekre, és arra az álláspontra helyezkedett, hogy a felperes hiányos, nem egyértelmű szabályzással kapcsolatos kifogásai megalapozatlanok.

A kezelési költséggel kapcsolatban arra utalt, hogy azzal szemben áll ellenszolgáltatás, ezért a pénzügyi jogosult annak érvényesítésére, és nem tisztességtelen, továbbá nem ütközik jogszabályba annak devizában történő felszámítása sem, mert az alperes a kölcsönt devizában tartja nyilván, ebből következően annak járulékait is így számolja el.

Az árfolyamkockázat viselésével kapcsolatosan a 2/2014. PJE határozatra támaszkodva fejtette ki az álláspontját.

Rámutatott arra, hogy az árfolyamkockázat korlátlan mértékű adósra telepítését nem zárta ki jogszabály, a szerződés tehát emiatt nem ütközik jogszabályba, és jó erkölcsbe ütközőnek sem tekinthető. A bíróság kizárólag a szabályozás tisztességeségét vizsgálhatja, azt is csak akkor, ha az általánosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körütekintő átlagos fogyasztó számára annak tartalma nem volt világos, nem volt érthető, ha a fogyasztó a tájékoztatás alapján alappal gondolhatta úgy, hogy a kockázat nem valós, vagy csak bizonyos mértékben terheli őt, azaz annak van egy maximuma.

Idézte a felperes nyilatkozatát, mely szerint 2004-ben gépjárművásárlás kapcsán már kötött deviza alapú kölcsönszerződést, és tisztában volt a konstrukció lényegével, az árfolyamok változásának lehetőségével.

Azt is értékelte, hogy a felperes elismerte, hogy a kockázatteltérő nyilatkozatot megkapta, és azt áttanulmányozhatta volna, de nem tette, csak aláírta.

Utalt a felperes azon nyilatkozatára is, miszerint bankban dolgozó ismerősétől érdeklődött, mekkora lehet 20 év futamidő alatt a változás, és azt a tájékoztatást kapta, hogy 20 %-nál nagyobb mértékben várhatóan nem fog változni a törlesztőrészlet összege.

Figyelembe vette továbbá a felperes azon előadásait is, hogy a hitelközvetítő a megbeszélés során mutatott egy törlesztési ütemtervet, és ő azt hitte, hogy a részletek összegébe az árfolyam várható változása már be van építve, továbbá, hogy az árfolyamkockázattal azért nem foglalkozott, mert a korábbi években sem változott jelentősen az árfolyam.

E nyilatkozatokból, illetőleg abból a tényből, hogy a felperes megkapta az árfolyamkockázatra vonatkozó írásbeli tájékoztatást, azt a következtetést vonta le, hogy a felperes tisztában volt a konstrukció sajátosságaival, e kölcsönök forint kölcsöntől eltérő kockázatával, a kockázat mibenlétével, és annak reális veszélyéről tájékozódni is próbált, de bízott abban, hogy az árfolyam a korábbi évekhez hasonlóan a jövőben sem fog lényegesen megváltozni.

Megállapította, hogy az alperes írásbeli kockázatteltérő nyilatkozata - amelyet a felperes a szerződéskötést megelőzően egy hónappal átvett - továbbá a szerződések V.4. pontja teljes egészében megfelel az rHpt. 203. §-ában és az EuB irányadó ítéleteiben (C-51/17., C-227/18., C-186/16.) megfogalmazott követelményeknek, ugyanis részletesen elmagyarázza az árfolyam változásának hatását a törlesztőrészletre, valamint arról is világos tájékoztatást ad, hogy az árfolyam

jelentős mértékben is emelkedhet, és ez fokozott kockázatot jelent az adós számára.

Kitért arra, hogy ha a felperes nem olvasta át figyelmesen ezt a tájékoztatót, és nem tett fel kérdéseket, azt nem lehet az alperes hátrányára értékelni, mert a 6/2013. PJE határozat szerint a fogyasztó ezen mulasztása az ő terhére esik, miután elvárható, hogy a szerződést áttanulmányozza, és a rendelkezésekről magyarázatot kérjen.

Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az ítélet megváltoztatásával a keresetének történő helytadást, a szerződések érvénytelenségének megállapítását és a szerződések kereset szerinti módon történő hatályossá nyilvánítását kérte, de kizárólag az árfolyamkockázatra történő tájékoztatás elégtelenségére tekintettel.

Másodlagos fellebbezési kérelme az ítélet hatályon kívül helyezésére, és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára történő utasítására irányult.

Arra hivatkozott, hogy az ítélet sérti az rPtk. 209. § (1) és (4) bekezdését, valamint az rHpt. 203. § (6)-(7) bekezdéseit.

Vitatta azt az ítéleti megállapítást, mely szerint az árfolyamkockázatra vonatkozó tájékoztatás megfelelő volt.

Úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú bíróság által kifejtettekkel szemben az árfolyamkockázat korlátlan mértékű rátelepítése az rPtk. 209. § (1) bekezdése alapján jó erkölcsbe ütközik, mert a tájékoztatás nem tért ki arra, hogy az árfolyamkockázatnak nincs felső határa, az akár korlátlan is lehet, ez a kockázat valós, és a szerződések futamideje alatt be is következhet.

Előadta, hogy a japán jen addigi árfolyam-mozgásaiból nem lehetett arra következtetni, hogy az árfolyamkockázat valós és az korlátlan, arra is figyelemmel, hogy korábbi japán jen alapú kölcsönénél alig változott a törlesztőrészlet.

Az alperes nem terjesztett elő fellebbezési ellenkérelmet.

Az ítélőtábla a fellebbezést a veszélyhelyzet ideje alatt érvényesülő egyes eljárásjogi intézkedésekről szóló 74/2020. (III.31.) Korm. rendelet 29. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A fellebbezés nem alapos.

Tekintettel arra, hogy a felperes az ítéletnek csak az árfolyamkockázatra vonatkozó tájékoztatással kapcsolatos rendelkezését támadta, az ítélőtábla az rPp. 253. § (3) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletnek kizárólag ezen rendelkezéseit bírálta felül.

A felperes az elsőfokú eljárásban nem hivatkozott az árfolyamkockázati tájékoztatás elégtelenségére alapozottan a szerződés jó erkölcsbe ütközés miatti semmisségére. Keresete jogalapjaként megjelölte ugyan az rPtk. 200. § (2) bekezdését, de nem a jó erkölcsbe ütközés, hanem az rHpt. szabályainak megsértése miatt a szerződés (illetve egyes kikötések) jogszabályba ütközés miatti érvénytelenségét állította.

Az rPp. 247. § (1) bekezdése alapján ezért a jó erkölcsbe ütközésre a fellebbezésében és a másodfokú eljárásban már nem hivatkozhat.

Mindezekre tekintettel az ítéletábra az árfolyamkockázati tájékoztatás tartalmi elégtelensége miatt a szerződés tisztességtelenségére hivatkozó keresetet elutasító döntést vizsgálta felül érdemben.

Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság e körben a felajánlott és szükséges bizonyítást lefolytatta, a tényállást helytállóan állapította meg, és abból helyes jogi következtetésre jutott.

Az elsőfokú bíróság jogi álláspontját az ítéletábra teljeskörűen osztja, azt nem ismétli meg, a fellebbezéssel összefüggésben csupán rámutat az alábbiakra.

A Kúria 2/2014. PJE határozatának 1. pontja értelmében a deviza alapú fogyasztói kölcsönszerződés azon rendelkezése, amely szerint az árfolyamkockázatot - a kedvezőbb kamat mértéke ellenében - korlátozás nélkül a fogyasztó viseli, a főszerződés körébe tartozó szerződéses rendelkezés, amelynek a tisztességtelensége főszabályként nem vizsgálható, csak akkor, ha az általánosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó számára annak tartalma a szerződéskötéskor - figyelemmel a szerződés szövegére, valamint a pénzügyi intézménytől kapott tájékoztatásra is - nem volt világos, nem volt érthető.

Ha a szerződés szövegéből és a pénzügyi intézmény által nyújtott tájékoztatásból felismerhető volt az átlagos fogyasztó mércéjén keresztül megítélt konkrét fogyasztó számára, hogy az árfolyamkockázat korlátozás nélkül kizárólagosan őt terheli, és, hogy az árfolyam rá nézve kedvezőtlen változásának nincs felső határa, akkor a vizsgált kikötés tisztességtelenségét az rPtk. 209. § (5) bekezdésében foglaltakra tekintettel nem lehet megállapítani.

Az EuB C-51/17. számú ügyben hozott ítélete szerint a fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott, tisztességtelen feltételekről szóló 93/13/EGK tanácsi irányelv (Irányelv) 4. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az a követelmény, amely szerint a szerződési feltételeket világosan és érthetően kell megfogalmazni, arra kötelezi a pénzügyi intézményeket, hogy elegendő tájékoztatást nyújtsanak a kölcsönfelvevők számára ahhoz, hogy az utóbbiak tájékozott és megalapozott döntéseket hozhassanak. Ez a követelmény magában foglalja, hogy az árfolyamkockázattal kapcsolatos feltételnek nemcsak alaki és nyelvtani szempontból, hanem a konkrét tartalom vonatkozásában is érthetőnek kell lennie a fogyasztó számára, abban az értelemben, hogy ne csak azt legyen képes felismerni, hogy a nemzeti fizetőeszköz a kölcsön nyilvántartásba vétele szerinti devizához képest leértékelődhet, hanem értékelnie kell tudnia egy ilyen feltételnek a pénzügyi kötelezettségeire gyakorolt - esetlegesen jelentős - gazdasági következményeit is.

Az alperes által alkalmazott kockázatteltérő nyilatkozat a fentieknek - és ezeken túlmenően az EuB egyéb döntéseinek (pl. C-26/13, C-186/16, C-227/18 ítéletek) is - megfelel.

A nyilatkozat alapján egyértelmű, hogy a törlesztőrészlet forintban fizetendő ellenértéke az árfolyam változása miatt jelentős mértékben is emelkedhet. Az alperes tájékoztatása kiterjedt a kockázat tényének árfolyamváltozással való alapvető és egyben elégséges közgazdasági összefüggéseire, lehetséges következményeire, és kifejezetten figyelmeztette arra a felperest, hogy kedvezőtlen árfolyamváltozás esetén növekszik a finanszírozás ellenértéke, tehát több forintösszeg szükséges a tőke és a kamatok megfizetéséhez. Külön felhívta a figyelmet a japán jen árfolyamának jelentős mértékű ingadozási lehetőségére, és arra is, hogy szélsőséges esetben ez az árfolyamingadozás azt is eredményezheti, hogy a kölcsön tőketartozása folyamatos törlesztés ellenére is az eredetileg folyósított összeg fölé kerülhet.

Ilyen tartalmú tájékoztatásból nem lehet a kockázat korlátozottságára következtetni, még akkor sem, ha az a „korlátlan” kifejezést a szöveg egyébként nem tartalmazza.

Az ítélet tábla is rámutat arra, hogy a felperes a személyes meghallgatásakor előadta, hogy a hitelközvetítővel való tárgyalása során szó esett arról, hogy az általa igényelt kölcsön deviza alapú, ezért a későbbiekben emelkedhet a törlesztőrészlet.

Ezt követően kapta meg a kockázatfeltáró nyilatkozatot, amelynek áttanulmányozására a szerződés megkötését megelőzően a több, mint egy hónap állt rendelkezésére.

A fentiek alapján nem nyert bizonyítást a perben, hogy az írásbeli tájékoztatással szemben az adós az alperestől akár szóban, akár írásban olyan egyéb tájékoztatásban részesült volna, amely alapján alappal gondolhatta úgy, hogy a nyilatkozatban feltárt kockázat nem valós, vagy az őt csak korlátozott mértékben terheli.

Irreleváns, hogy a felperes - állítása szerint - azt hitte, hogy a hitelközvetítő által készített törlesztési ütemterv szerinti részletek magukban foglalják az árfolyamváltozás hatását is, mert a tájékoztató tartalmából nem erre lehet következtetni.

Ennek a hivatkozásnak a megalapozottságát maga a felperes cáfolta, amikor előadta, hogy másik bankban dolgozó ismerősétől érdeklődött, mekkora kockázatot rejtene a deviza alapú hitelek. Életszerűtlen, hogy erről érdeklődik, ha abban a hiszemben van, hogy a törlesztőrészletek törlesztési ütemterv szerint kalkulált összege tartalmazza az árfolyamváltozásból eredő többletköltséget is. Ugyanezt támasztja alá a felperes azon előadása is, miszerint tisztában volt azzal, hogy az árfolyam nagy mértékű változása miatt esetleg további fedezetet kell adnia, de abban bízott, hogy ez nem fog bekövetkezni.

Miután az árfolyamkockázat felperes általi viselésére vonatkozó, a főszolgáltatás körébe tartozó szerződéses kikötés világos és érthető, annak tisztességtelensége az rPtk. 209. § (5) bekezdése alapján a perben nem volt vizsgálható.

A fentiekre tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét az rPp. 259. §-a szerint alkalmazandó 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperes az rPp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az alperes másodfokú ügyvédi munkadíjából álló perköltségét. Ennek összegét az ítélet tábla a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja és (5), (6) bekezdései szerint állapította meg és mérsékelte 100.000,-Ft +Áfa összegre, figyelembe véve azt, hogy a másodfokú eljárásban tárgyalás tartására nem került sor, és az alperes nem terjesztett elő írásban fellebbezési ellenkérelmet.

A felperes költségmentességére tekintettel a le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Győr, 2020. május 26.

dr. Lezsák József sk.
a tanács elnöke

dr. Molnár Andrea sk.
előadó bíró

dr. Maurer Ádám sk.
bíró

